

Toekomstbeelden

*Tien kunstenaars voorzien de toekomst,
in opdracht van Trendbureau Overijssel*

Catalogus bij de tentoonstelling
'Toekomstbeelden'

In opdracht van Trendbureau Overijssel gemaakt door Jet Broekstra

Tekstredactie door Sonja Scholten

Gedrukt door NetzoDruk Zwolle/Enschede

in een oplage van 5000 exemplaren.

Alle beeldrechten voorbehouden
aan de kunstenaars.

Voorwoord

De kunstenaar als voorloper

Emmy Bergsma

Remain in light!

Tamme de Boer

Het nut van nuttelosheid

Stephanie Jansen

Wildgroei in een virtuele maatschappij

Elise van der Linden

Altijd Anders

Mark van Loon

The invasion begins!

Patrick Mangnus

Boombox

Patrick Ros

Het Overijssels Paradijs

Githa Schrijver

Twentse Textieltoekomst

Lydia van de Streek

Plantea Mobilé

Stichting Vierkwart

In landen als Duitsland of Frankrijk nemen kunstenaars vaak deel aan het publieke debat. Dat is in Nederland veel minder het geval. Dat is jammer. In discussies spreken we met grote woorden en abstracte begrippen. We hebben de zekerheden van uitgangspunten.

De verbeeldingskracht daarentegen maakt het abstracte concreet, tot een beeld. En het concrete heeft altijd ook onverwachte kanten. Er is onzekerheid: meerdere interpretaties zijn mogelijk. Precies en liefdevol kijken is nodig. Die vaardigheid is ook nodig bij het nadenken over de toekomst.

Alleen door precies kijken zien we alle kansen en bedreigingen die er zijn. Vandaar dat het Trendbureau Overijssel bij wijze van experiment aan 10 kunstenaars heeft gevraagd wat volgens hen de belangrijkste ontwikkeling is in Overijssel: de kunstenaar als toekomstverkenner, als ‘early warning system’ om maatschappelijke ontwikkelingen op te sporen.

Is het experiment geslaagd? Oordeelt u zelf!

Hans Peter Benschop

Toekomstbeelden

Tien kunstenaars voorzien de toekomst, in opdracht van Trendbureau Overijssel

Dit was een leuke opdracht. Niet alleen werden de kunstenaars benaderd als ondernemer, ook wordt er begrip gekweekt doordat de kunstwerken die deze opdracht opgeleverd hebben, ‘tekstueel’ uitgelegd worden.

Toen ik van de kunstacademie kwam heb ik lang nagedacht over mijn bestaansrecht als kunstenaar. Het (nog altijd voorlopige!) antwoord was: een kunstenaar neemt de tijd en de ruimte om over dingen na te denken. Dat heeft bij dit project een duidelijke conclusie opgeleverd: blijkbaar vragen méér kunstenaars om ruimte. Want niet alleen innovatie, een belangrijk speerpunt in en voor de provincie Overijssel, maar óók kunst heeft ruimte nodig: ruimte gemeten in tijd, energie en vierkante meters...

Ruimte om te dromen, om tot nieuwe ideeën te komen, zoals verbeeld door Githa Schrijver.

Ruimte om te dwalen en te ontdekken wat er áchter een bocht ligt (Mark van Loon, Patrick Ros).

Ruimte om te ontsnappen aan de gladgestreken maatschappij (Tamme de Boer).

Ruimte voor experiment, toeval en spel (Stephanie Jansen).

Naast deze door meerdere kunstenaars genoemde trends, zijn er zaken die meermaals genoemd worden: Terug gaan naar de natuur, naar puurheid, naar authenticiteit — heel letterlijk verbeeld door Elise van der Linden, maar ook door Lydia van de Streek, Stichting Vierkwart en Emmy Bergsma. Verder horen hergebruik en eerlijk gebruik van schaarse bronnen ook bij de trends die boven komen drijven in deze verkenningen. En om alles weer bij elkaar te brengen roept Patrick Mangnus op tot meer verbinding en meer begrip voor elkaar: ‘We come in peace’.

Bij deze wil ik het Trendbureau danken voor het meegaan in dit experiment om kunstenaars te vragen ‘illustraties’ te maken bij de toekomstverkenning. Ik denk dat we dat vaker moeten doen!

Jet Broekstra

Catalogus bij de tentoonstelling
‘Toekomstbeelden’

 Trendbureau Overijssel

Jet Broekstra (Zevenaar, 1967)
Gemengde media, AKI Enschede, 2003
Woont en werkt in Enschede
www.toegevoegdekunst.nl

De kunstenaar als voorloper

Emmy Bergsma

2014, houtskool op papier
80 x 140 cm

Op de tekening zie je een mens in verstilling. Natuur wortelt zich op de huid. Of komen de groeisels van binnenuit? Je kan een onderhuids wortelstelsel, een onzichtbaar en ijzersterk netwerk vermoeden. Voor Emmy Bergsma is het een interessante gedachte, om dat waar we naar verlangen, maakbaar en draagbaar te maken.

Emmy Bergsma: “Ik heb een beeld gemaakt dat aansluit bij een aantal trends van dit moment, ik heb me gefocust op wat het internet met ons gedrag doet en waar het ons naar doet verlangen. We pendelen voortdurend tussen de werkelijke en de digitale wereld. Welke gedachten wortelen nu echt, waar blijven we écht bij stilstaan, waar en met wie voelen we ons werkelijk verbonden?”

Ook zie ik dat mensen weer verlangen naar contact met moeder natuur. In wereldsteden kweekt men in verticale tuinen groenten boven op flatgebouwen. Kunstenaar Jeroen Kooijmans zag zijn idee voor zwevende tuinen tussen wolkenkrabbers in Pittsburgh bijna gerealiseerd worden. Zou dat verlangen te maken hebben met het veelvuldige contact met die virtuele, digitale wereld?”

De derde trend die Bergsma heeft gekozen is die van het tatoeëren: “Ik vind het een boeiend verschijnsel dat mensen beelden uit hun levensgeschiedenis zichtbaar met zich mee willen dragen. Het is voor jongeren anno 2014 onbestaanbaar dat het

tatoeëren van hele delen van je lijf ooit weer uit zou kunnen raken. Ik betwijfel dat, en denk dat er een verzadigingspunt of een tegenreactie van een volgende generatie zal komen. Misschien zal de volgende stap in de tattoo-trend de 3d-tattoo zijn, vormgegeven op een computer, gemaakt van genetisch gemanipuleerd weefsel”.

Dit werk pleit voor verbinding. Door bekende en onbekende, vergeten en nieuwe zaken met elkaar te verbinden ontstaat de voedingsbodem voor innovatie waarin we de dingen waar het werkelijk om gaat in ons bestaan niet uit het oog verliezen.

Emmy Bergsma (Zwolle, 1960)
Gemengde Media, AKI Enschede, 1990
Woont in Zwolle en werkt in heel Nederland
www.emmybergsma.nl

Remain in light!

Tamme de Boer

2014, olieverf, aerosol op linnen,
195 × 130 cm

De moderne technologie heeft onze cultuur in de ogen van Tamme de Boer enorm versneld: “We leven in een individualistische gladgestreken maatschappij waarin het vooral lijkt te gaan om prestatie, status, en economisch nut. Nut is de morele factor en de mensen krijgen steeds meer voorgeschoteld. Het kapitalisme is doorgeslagen in een soort hyper-consumentisme; een prestatie-maatschappij die zeer arm is aan tussen-ruimte, rust of onderbrekingen.”

Volgens de Boer heeft de mens een akker of een speelveld nodig om te kunnen rijpen. Door ergens meer tijd voor te nemen en af en toe de leegte (nutteloze momenten) op te zoeken, door geestelijke ontspanning zoals kunst, spelen of lezen kan de mens zich losmaken van het dwingende karakter van de huidige samenleving. “Het belang van tijdloze, immateriële ervaringen valt niet te meten en te plannen. Door deze ervaringen komt men wel eerder tot nieuwe ideeën, onverwachte en creatieve oplossingen.”

‘Remain in Light!’ gaat over creatieve oplossingen om van het negatieve het positieve te maken en het blijven denken in oplossingen. Een snelle film waarbij de pauzeknop is ingedrukt. Door de tijd even stil te zetten en het geschikte moment te vinden, blijft men wel in beweging maar dan in de vorm van zelfontplooiing oftewel ‘evolution of the mind’.

Tamme de Boer (Surhuisterveen, 1974)
Reclame en grafische vormgeving C.I.B.A.P. Zwolle
Autodidact kunstenaar (schilder)
Woont in Almelo en werkt in Zwolle
www.tammedeboer.nl

Het nut van nutteloosheid

Stephanie Jansen

2014, op muur geprojecteerde still,
in lage resolutie gefilmd

De Griekse filosoof Plato onderwees al dat hetgeen we om ons heen zien, slechts een onvolmaakte afspiegeling is van een hogere werkelijkheid. Mogelijk is het zijn gedachtegoed dat een vruchtbare voedingsbodem was voor de hedendaagse wens naar doelgerichtheid en planmatigheid. Stephanie Jansen: “Voortdurend en met volharding lijkt men in de weer om een ‘perfecte ideeënwereld’ te verwezenlijken. We stellen doelen op en formuleren stappenplannen. We meten en controleren. We schrijven tijd en handelen efficiënt op basis van targets, specificaties en formats. Wie we zijn en waarvoor we staan, ligt vast in een beknopte elevator pitch. We dringen zo onze wil op aan de werkelijkheid, want we moeten zo snel mogelijk en via de kortste weg van A naar B. Er is geen tijd te verliezen in ons werk, in het huishouden, in onze vrije tijd, in de zorg, in de politiek”.

We leven in een steeds complexere wereld en moeten oplossingen vinden voor steeds complexere vraagstukken. Jansen vraagt zich af of innovatie of vernieuwing — van ideeën, goederen, diensten, processen — wel mogelijk is als de uitkomst vooraf eigenlijk al vaststaat? Zijn we wel in staat om vrij te denken te midden van de druk, haast, ruis en vernauwing van mogelijkheden die een streven naar zo veel planmatigheid en doelmatigheid met zich mee brengt?

Volgens Jansen hebben we baat bij meer ruimte voor experiment, toeval en spel. “Ruimte om zigzaggend de

weg te vinden, zonder vooropgezet plan. Ruimte ook voor mislukking en falen — omdat daarmee nieuw inzicht ontstaat. Ruimte voor de schoonheid van het (nog) niet weten, de waardering voor de onderzoekende, niet-oordelende mens. We hebben baat bij zeeën van tijd — tijd om te besteden én tijd om te verdoen. Want komen de beste ideeën niet boven terwijl men in het gras ligt, doelloos naar de lucht kijkend en wegdromend?”

De foto geeft een gestrande hoogwerker weer in een ondergrondse parkeergarage. De foto is een op de muur geprojecteerde still uit een 'loop' van korte filmfragmenten, in lage resolutie gefilmd.

Stephanie Jansen (Maastricht, 1968)

Autonome kunst, Hogeschool voor de Kunst Utrecht, 2005

Woont en werkt in Zwolle

www.stephaniejansen.nl

Wildgroei in een virtuele maatschappij

Elise van der Linden

2014, gips, metaaldraad, 60 × 60 × 50 cm

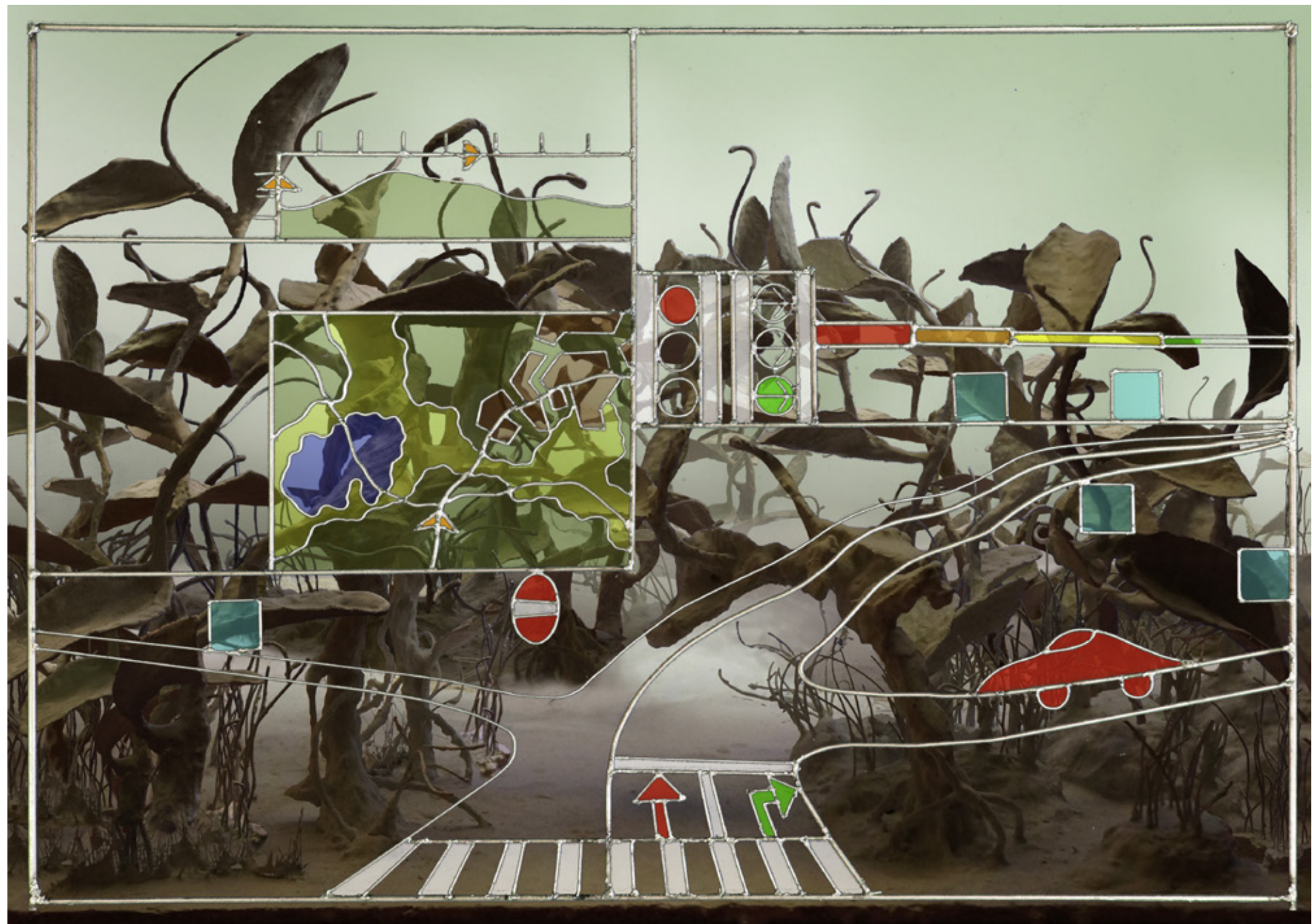
Elise van der Linden ziet een wereld waar veel van de menselijke techniek steeds onzichtbaarder wordt. Veel van onze gebruiksvoorwerpen worden ontastbaar, omdat de digitale wereld steeds meer functies overneemt van de werkelijke tastbare wereld waarin wij handelen. “Voorwerpen die ons hielpen in onze interactie met de wereld om ons heen, worden vervangen door digitale instrumenten en gereedschap. Door het globale netwerk dat is ontstaan, hebben we sterker het gevoel dat ‘grote machten’, die wij niet kunnen zien, ons kunnen bekijken en bestuderen en ongemerkt invloed op ons kunnen uitoefenen tijdens ons dagelijks handelen.”

De virtualisering van een groot deel van de hedendaagse leefwereld zal ook een tegenbeweging oproepen aldus de kunstenaar. “Dit is nu al zichtbaar, mensen willen concreet met hun handen dingen kunnen voelen, begrijpen en zien wat er om hen heen gebeurt, zonder tussenkomst van ‘onzichtbare technieken en mechanismen’. Woorden als puur, authentiek en biologisch worden steeds meer gebezigd en men wil dicht bij het ‘echte, pure’ leven staan, in contact met de natuur.”

Deze twee ontwikkelingen zijn door Van der Linden vormgegeven in een afbeelding waarbij een laag met iconen en lijnen zichtbaar is en welke verwijst naar ‘augmented reality’, een realiteit die straks een groot deel van ons dagelijks bestaan vormt. Deze

laag is gemaakt van dun ijzerdraad, oogt fragiel en is doorzichtig. Achter deze laag is een ruimtelijk landschap te zien, waar vormen uit de natuur aanwezig zijn.

Van der Linden: “De informatie die we nodig hebben om controle uit te oefenen in bijvoorbeeld het verkeer, hoeft niet meer tastbaar aanwezig te zijn op straat. Informatie die nu nog door verkeersborden, wegbelijning en reclameborden wordt weergegeven, kan straks allemaal via augmented reality worden verbeeld. Alles in onze wereld wordt zichtbaarder via onzichtbare technologie, en geeft anderszijds nieuwe ruimte voor een pure, directere ervaring van de natuur. Hierdoor is er meer ruimte voor de natuur en voor wildgroei. We kunnen dankzij deze techniek tegemoet komen aan onze behoefte dicht bij de natuur te staan.”

Elise van der Linden (Deventer, 1983)

Autonome beeldende kunst, ArteEZ Kampen/Zwolle, 2006

DBKV, Windesheim/ArteEZ Zwolle, 2014

Woont en werkt in Deventer

www.elisevanderlinden.com

Altijd Anders

Mark van Loon

2014, kubus van underlayment
40 × 40 × 40 cm

Bij de sluis van Hengelo is een brug. Onder de brug loopt een voetgangers-bruggetje waar vanaf je een eigen blik over het kanaal kunt werpen. Er zijn meer van dit soort plekken: onder de IJsselbrug in Deventer en in Enschede bijvoorbeeld de torenkamer van de Grote Kerk en het trappenhuis van de leegstaande watertoren.

“Toen ik in Enschede kwam wonen waren er nog lege fabrieken en rafelranden waarin je gefascineerd kon ronddwalen. Als je op dit soort plekken bent ervaar je een sensatie van ruimte en materie die zeldzaam geworden is. Het sluispaadje is afgesloten en lege fabrieken zijn gesloopt of herbestemd. Uit angst voor zwervers en viezigheid worden steeds vaker hekken geplaatst en lege ruimtes worden zo snel mogelijk volgebouwd om de grond te laten renderen. Gelukkig zijn door de economische crisis veel bouwplannen op de lange baan geschoven waardoor terreinen langer braak liggen en opeens door hun ledigheid een nieuwe dimensie aan de stad kunnen toevoegen. Leegte en nutteloosheid geven ruimte aan dromen en ideeën.”

Het kunstwerk van Mark van Loon is een pleidooi voor het ervaren van ruimtelijke kwaliteit die verder gaat dan alleen maar doelmatige architectuur. Het werk is een kubus van 40 bij 40 bij 40 cm en is zo opgebouwd dat elke zijde een ander aanzicht heeft. Het blok heeft geen boven-, onder- of zijkant en kan naar believen op welke zijde dan ook worden neerge-

zet. Het is geen maquette maar een driedimensionaal labyrint waar men in gedachten doorheen kan dwalen om verschillende ruimtelijke mogelijkheden te ontdekken. Men wordt als het ware benieuwd naar wat er om het hoekje gebeurt, het oog wordt het object ingezogen. Als de toeschouwer het wil kan hij er een maquette van maken door te fantaseren over ruimte en functie.

Volgens Van Loon zou de provincie Overijssel bij de inrichting van de openbare ruimte oog moeten hebben voor diversiteit en letterlijk ruimte bieden voor verwondering: “Dat kan door het laten bestaan en toegankelijk houden van verborgen plekken en door het bewust creëren van een omgeving met spannende en belevenisvolle ruimtelijke mogelijkheden.”

Mark van Loon (Haastrecht, 1966)
Gemengde media, AKI Enschede, 1991
Woont en werkt in Enschede
www.beeldbouw.nl

The invasion begins

Patrick Mangnus

2014, zeefdruk, hoogdruk, collage en digitale collage, 118 x 84 cm

Art Attacks!... Science fiction in de (nabije) toekomst; maar wie zou er eigenlijk bang moeten zijn? Patrick Mangnus: “Is de kunstenaar de ‘alien’ die blij is dat de kunst uiteindelijk snoeihard terugslaat? Of zijn het de beleidsmakers die bang moeten zijn dat kunst de macht overneemt? Of begrijpt het grote publiek de kunst niet en verenigt zij zich met vaandels om met een stille tocht het tij te kunnen keren? Op het vaandel in de afbeelding staat ‘Vigilate et Orate’. Dit deel van een bijbeltekst staat op een oude Overijsselse munt uit 1741 en betekent: Waakt en Bidt. Deze tekst is echter van alle tijden, net zoals het samengaan en de paradox van alle diverse tijden in de gehele collage. De beleidsmakers zouden moeten waken en bidden dat de kunst niet de macht overneemt: Fans van ‘Mars Attacks!’ kennen de legendarische uitspraak uit hun hoofd: ‘Don’t run, we are your friends. We come in peace’ om daarna ruw de aarde in een puinhoop te veranderen.”

Volgens Mangnus is de publieke opinie opgezet tegen de ‘subsidie slurpende’ kunsten en kunstenaars en zijn we dichtbij een Mission to (M) Ar(t)s; Dubbelzinnigheid en ambiguïteit viert hoogtij. De enorme kaalslag van de afgelopen jaren zorgt voor minder podia in de kunsten, minder geld in een tegelijk krimpende en terughoudende markt. Door de toenemende individualisering wordt dit een ware crisisstrijd. Terwijl beleidsmakers steeds meer weglopen

en dwepen met grote festivals waarbij meetbare bezoekersaantallen het kwalitatief oordeel schijnen te vervangen.

Omgekeerd betekent dit volgens Mangnus dat kunstenaars nieuwe mogelijkheden en terreinen onderzoeken en meer openbare ruimte claimen om hun werk te tonen aan een breder publiek; gewild of ongewild. Guerrilla-acties en de autonomie van de kunst zorgen voor een diepere onderliggende verbinding tussen individuen en zelfs tussen kunst en maatschappij. Er wordt wederom gezocht naar de oude verbinding tussen magie en wetenschap; het gebied van de kunst en de kunstenaar bij uitstek: Don’t run, we are your friends. We come in peace!

Patrick Mangnus (Zutphen, 1975)
Grafiek, HvdK Constantijn Huygens Kampen, 1999
Woont en werkt in Deventer
www.patrickmangnus.nl

Boombox

Patrick Ros

2014, piepschuim, plastic bestek, beton,
100 × 20 cm

Door in gedachten terug te gaan naar de veranderingen van de afgelopen tien jaar en hoe deze verandering zich heeft voltrokken wil Patrick Ros met de Boombox verbeelden hoe de wereld zich recent heeft ontwikkeld en daarmee ook een doorkijk maken naar de nabije toekomst. “Als kind van het platteland ben ik gevoelig voor hoe zich veranderingen in het landschap voordoen. Waar tien jaar geleden nog rijkelijk bosjes, bossen en houtwallen in de omgeving stonden, hebben die plaatsgemaakt voor zielige rijtjes eiken of berken, en weilanden met hier en daar een monumentale boom.”

Volgens Ros is het landschap ontdaan van eigenheid en lijkt een eenheidsbrij te zijn geworden: “Door verkaveling op verkaveling zijn wegen rechter geworden en zijn plukjes ‘natuur’ bij elkaar geharkt, omheind en bevolkt met Schotse runderen. Elk tuintje is betegeld en het gras is van groen plastic geworden. De LIG-gebieden jagen de burgers in de gordijnen voor een beetje reukoverlast en de lichtoverlast van stad en land neemt zienderogen toe.”

Ros kan zijn visuele bijdrage alleen begeleid doen gaan met een dringend advies: “Waar planning vaak bijsturing is mag het niet in beton gegoten zijn; een tegelpadje kan ook een bocht hebben of rond lopen. De plannen voor het plaveien van de provincie mogen ook af en toe een twist hebben en een open eindje”.

Het werk zelf verbeeldt een weg met daarlangs een rijtje bomen en een bosje. De plastic vorken en messen besmeurd met beton vormen de bomen en het bos. Het kunstwerk is één exemplaar van een serie hexagonalen die aan elkaar gelegd het plan voor een landschap vormen. Door de volgorde en plaatsing onderling te veranderen, zijn er met dezelfde basis-elementen verschillende plannen mogelijk. De titel verwijst naar de luidruchtigheid van het huidig tijdsgewricht of zoals de kunstenaar verwoordt: “Ik kan geen winkel binnenlopen of ze verkopen draadloze blauwtandsprekers.”

Patrick Ros (Hengelo Ov., 1969)

Gemengde media, AKI ArtEZ, 2001

Autonome kunst, Dutch Art Institute, 2002

Woont en werkt in St. Isidorushoeve en Enschede

www.artolive.nl/kunst/983-patrick-ros

'Het Overijssels Paradijs'

Githa Schrijver

2014, acryl op doek
40 × 100 cm

Deze visie op de toekomst van Overijssel is gebaseerd op een schilderij van Jeroen Bosch. Het origineel heet 'Het Aardse Paradijs' en is onderdeel van het drieluik 'De Tuin Der Lusten'.

Githa Schrijver neemt de kijker mee naar een droom, vraagt de kijker ook te dromen; "Het Overijssels Paradijs is absurditeit en werkelijkheid door elkaar. Misschien zelfs een beetje kitsch maar dat mag in een droom. Ja maar..., bestaat niet in dit schilderij. Alles kan, als we maar willen. Eerst moet men vrij idealen kunnen bepalen, pas dan mag er aan geschaafd worden, heel voorzichtig."

In de illustratieve Overijsselversie van 'Het aardse Paradijs' zijn meerdere Overijsselse elementen ingebracht: Allereerst is er natuurlijk de IJssel maar ook de bosuil. De inspiratie voor dit schilderij heeft Schrijver ook gezocht in de gezamenlijke stadstuintjes die tegenwoordig overal opdoemen, waardoor wensen worden verbeeld als: Terug naar de natuur, bewust consumeren, doelgericht met ruimte omgaan, kennis delen en bovenal zelfvoorzienend kunnen leven.

Githa Schrijver: "Hoe groener hoe beter. Het onderste tafereel van het schilderij speelt zich af op een dak van een gebouw. De zon en de wind ontbreken ook niet, natuurkrachten waarvan men maar beter snel gebruik van kan maken. Daarmee wordt een droom verbeeld van een wereld vol lokale economieën als antwoord op de grote wereldeconomie waar de

mens zo afhankelijk van is geworden of lijkt te zijn geworden."

Githa Schrijver (Broekland, 1982)
*Illustratie, HvdK Constantijn Huygens Kampen /
ArtEZ Zwolle, 2006*
Woont en werkt in Zwolle
www.githa.eu

Twentse Textieltoekomst

Lydia van de Streek

2014, digitale collage
21 × 25 cm

Twente speelde begin vorige eeuw een grote rol in de Nederlandse textielindustrie. Arbeiders werkten onder zware arbeidsomstandigheden in de vele fabrieken, terwijl textielbaronnen rijker en rijker werden. Op dit moment is de productie van kleding voor het grootste deel verplaatst naar lage-lonen-landen. Er is veel kritiek op de arbeidsomstandigheden daar. Kleding is goedkoper dan ooit, het is een wegwerpproduct geworden.

Lydia van de Streek: “Toch signaleer ik een bewustwording. Ik zie steeds meer mensen die nadenken over de omstandigheden waaronder hun kleding is geproduceerd. Er ontstaan kleine merken die hun hele productieketen kunnen verantwoorden, tweedehandswinkels schieten als paddenstoelen uit de grond, mooie materialen van gerecyclede grondstoffen krijgen steeds meer aandacht. Langzaam slaan we een nieuwe weg in. Mijn voorspelling is dat we teruggaan naar duurzaam, tweedehands, gerecycled en zelfgemaakt. Het zou natuurlijk mooi zijn als Twente met haar textielverleden daar een rol in gaat spelen.”

Lydia van de Streek (Oldebroek, 1978)

DBKV CH Windesheim, 2004

Gemengde media, AKI ArteEZ Enschede, 2007

Woont en werkt in Enschede

www.lydiavandestreek.nl

Plantea Mobilé

Stichting Vierkwart

2014, pet-flessen, staal, planten, touw
300 × 200 × 100 cm

De Plantea Mobilé van Stichting Vierkwart bestaat uit hangende PET-flessen waar planten uitgroeien, opgehangen in de vorm van een baby-mobilé. PET-flessen zijn plastic flessen die op grote schaal worden gebruikt voor frisdrank en water en voornamelijk eindigen in de afvalbak of in de oceaan. Door de vervaardiging van de Plantea Mobilé krijgen de flessen een nieuwe toekomst en in plaats van te eindigen als afval worden ze gebruikt om een nieuwe generatie te voeden.

Stichting Vierkwart heeft de vorm van de Plantea Mobilé gebaseerd op een baby-mobilé: dit geeft het beeld van een kinderlijke onschuld en laat tevens zien hoe de mens speelt met de natuur en zijn eigen leven. De planten mobiel speelt enerzijds in op hergebruik van materiaal zodat men duurzaam leert om te gaan met afval en anderzijds op het toekomstige voedsel tekort.

*Onder de naam Stichting Vierkwart
werken samen:*

Wouter Kops (Den Haag, 1984)

Gemengde media, AKI ArtEZ Enschede, 2013

Woont en werkt in Enschede

www.wouterkops.com

Marloes Staal (Apeldoorn, 1991)

Skulptuur, AKI ArtEZ Enschede, 2014

Woont en werkt in Enschede

www.marloesstaal.nl

www.vierkwart.com

